

тъ ся измѣняваше непрѣстанно. Небо-то ся бѣше
 веке покрыло отъ сичкы-ты страны съ тьмы об-
 лацы, и небесный сводъ бѣше толкова замѣрчалъ,
 что-то не можаше нито да ся види, освѣтъ съ о-
 гненный пламѣкъ, кой-то ся разстилалъ върху зе-
 мѣ-тъ. Сичка-та природа бѣше въ едиѣ тишинѣ,
 въ едиѣ надѣждѣ, въ едно беспокойно състояніе,
 кое-то стигаше до дълбочинѣ-тъ на сѣрдца-та ны.
 Додѣто търсахме нѣкое прибѣжище въ прѣдворіе-
 то на храма, видѣхме стрѣла-та да строшава на
 двѣ части тьмѣ-тъ тѣжъ и огненнѣ мрѣжѣ на очи-
 ты върху главы-ты ны; множество събраны гѣ-
 сты облаци ся въртѣхъ по въздуха и падахъ
 като порой на земѣ-тъ; раздразни-ти вѣтрове
 прорывахъ море-то и го разыгравахъ дор' до бе-
 здны-ты му. Сичко грѣмеше: блѣсакъ-тъ, вѣтрове-
 ти, вѣлы-ты, пещеры-ты горы-ты; и отъ сичкы
 ты съединены смѣщенія, съставяше ся едно тол-
 кова страшно хученіе, что-то чловѣкъ мысляше
 да е пришло свѣршваніе-то на свѣта. Сѣверный
 вѣтръ като си удвои силы-ты, закаръ раздразне-
 нѣ-тъ борѣ въ горѣщія климатъ на Африкѣ. Ные
 ѣ глѣдахме отъ далечъ и чухме ѣ да хучи на
 отдалеченны-ты страны; слѣнце-то огрѣя по-ясно;
 и разыграно-то море, кое-то си въздигаше запѣня-
 ны-ты вѣлы до небеса, едвамъ влеченіе талазы-
 ты си до брѣгове-ты.

(Вертелему).